

heder, som man kan det i de smaa Sogne paa Landet. Jeg skal i Dvrigt ikke opholde mig videre ved dette Punkt, da jeg kan henholde mig til, hvad en foregaende Taler (Th. Nielsen) har sagt derom. — Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen) sagde rask væk som en afgjort Sag, at jo kortere Aaremaal, vi havde med Hensyn til Erhvervelsen af Forsørgelsesret i en Kommune, desto flere Transaktioner og Udvisninger af Kommunen vilde der komme, og denne Løste blev tilbels støttet af den ærede Indenrigsminister samt af det ærede Medlem her lige over for, det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Naberg). Imidlertid ventede jeg meget opmærksom paa de Grunde, de Herrer vilde fremsføre for denne Udtalelse, men jeg ventede forgjæves. Jeg er af den modsatte Mening; jeg tror, at jo længere et Aaremaal der gives, desto flere Transaktioner vil der komme, naturligvis under den Betingelse, at man ikke gaar til Jodestedet og gjør den til Opholdskommune. Jeg vil henvende mig til hver Mand's praktiske Erfaring og spørge, om de, der flytte fra Kommune til Kommune, ikke ere Personer i Alderen imellem den Tid, da de blive arbejdssføre, og deres 25—26de Aar; ogsaa de statistiske Oplysninger vise dette, de vandre fra Kommunen i deres kraftigste Alder. Jeg har ikke undersøgt, om det virkelig forholder sig saaledes, som det ærede Medlem her lige over for (Th. Nielsen) bemærkede, at den fattige Befolkning indgaar mange ubesindige Giftermaal, men jeg tvivler for Dvrigt ikke om, at han har Ret. Selv om man imidlertid forudsætter, at de gifte sig i en Alder af imellem 24 og 25 Aar, vilde jo de Fleste ved deres tredivte Aar kun have en lille Børneskole. De, der udvandre i deres fem og tyvende Aar, vilde efter de nu gjældende Bestemmelser allerede have Forsørgelsesret, naar de ere tredivte Aar; men gaae vi derimod til at forlange 10 Aars Ophold, er det en Selvfølge, at Familien vil blive større, hvorved den Paagjældende er udsat for langt flere Uheld baade over for sin egen Person og over for den Familie, han imidlertid har stiftet. Det lange Aaremaal vil altsaa lettere bidrage til, at Folk ville blive tilbageviste fra de Kommuner, hvor de have taget Ophold, end det korte Aaremaal, thi der er jo ikke Tale om at bortvise Nogen fra en Kommune, før han begjærer Understøttelse. Over for det ærede Medlem vil jeg fremsføre en Autoritet. Fattigkommissionen siger i sin Betænkning, at det nytter ikke, at vi forandre det kortere Aaremaal til det længere Aaremaal paa 10 eller 15 Aar for at vinde Forsørgelsesret i en Kommune, thi det har viist sig, at i Hertugdømmerne, hvor der udfordres 15 Aars frivilligt Ophold for at vinde Forsørgelsesret, have Udvisningerne blomstret endnu stærkere end i Kongeriget, hvor der er fastsat 5 Aar. Jeg antager, at Fattigkommissionen nok saa nøie har undersøgt disse Forhold, som det ærede Medlem

for Odense Amts 1ste Valgkreds. — Der er her blevet talt meget frem og tilbage om de værdige og uværldige Trængende, og der er gjort en bestemt Adskillelse imellem dem. Jeg tror, mine Herrer, at vi, dersom vi skulle foretage en Adskillelse imellem dem, praktisk maa komme til at lade Kommunerne foretage den, naturligvis under Statens Tilsyn; jeg tror, at den bedste Autoritet i denne Henseende er selve Fattigbestyrelserne i Kommunerne. — Om den frivillige Fattigunderstøttelse er der fremdeles talt en Del, men jeg skal ikke opholde mig videre derved. Jeg vil kun sige, at jeg deler den Løste, der kom frem fra den ærede Folkethingsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev), nemlig at de to Bestemmelser om det frivillige Fattigvæsen og om det offentlige Fattigvæsen, i Grunden ikke høre hjemme i een og samme Lov. For mig har dette dog mindre Betydning; det kommer mig mere an paa den Form, hvorunder Bestemmelserne optages i Kapitlet om den fri Fattigunderstøttelse. Jeg vil sige, at jeg i den Henseende er enig med den ærede foregaende Taler, som mente, at man maatte komme til at henlægge langt flere Midler til de Fattiges Kasse. Samtidig vil jeg udtale, at jeg tror, at vi maa give Kommunerne mere Indflydelse paa, hvorledes Bestyrelsen sammensættes. Der siges i Loven, at, naar Bestyrelsens Medlemsantal skal forøges, skal man henvende sig til Indenrigsministeren derom; men jeg tror, at man bør henlægge Afgjørelsen heraf til Kommunalbestyrelsen, der bedst vil kunne paase, hvad der i den Retning er det Hensigtsmæssigste og Rigtigste. Jeg ønsker en Forbindelse imellem den frivillige og offentlige Fattigunderstøttelse, saaledes at det One ikke kommer til at modarbejde det Andet, og jeg har tænkt mig, at et Medlem af Sogneraadet burde være med i Bestyrelsen af de Fattiges Kasse. Jeg ønsker ogsaa, at alle Bestemmelserne om de Fattiges Kasse kunde blive samlede i denne Lov, eller at vi kunde faae to fuldstændige Love om disse to forskellige Ting.

Scaventus: Det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) udtalte sig paa en saadan Maade i Gaar, at jeg, skjønt han ganske vist blev indbegaaet af et Par senere Talere, dog har troet det rigtigt for Høvedelsen af, hvad jeg anser for det Sande i denne Sag, at bede om Ordet. Det ærede Medlem udtalte som sin Hovedpaastand, at der ikke var Tale om nogen Billighed, om nogen Humanitetspligt fra Statens Side lige over for de Trængende, men at Staten kun opfyldte en ligefrem Retfærdighedspligt, naar den ydede de Trængende Understøttelse, og at de Trængende havde en ligefrem Ret, dette sagt i Ordets absolute Betydning, til at fordrø Understøttelse, naar de ikke kunne ernære sig selv. Jeg tror nu for mit Bekomvende, at det ærede Medlem i saa Henseende tager Feil (En Stemme: Nei!). Ja, det tror nu jeg, mere